

MICHAL GULYÁŠ

JUSA VID

Posel v bouři času

Včera se o zítřku neuvažovalo
jako o pozítří.

OBSAH:

Předmluva

Prolog

Část první – Posel ze soustavy Pak'Ej

(I. až VIII. kapitola)

1. intermezzo – **Samtung Ura Uz a Vaghové**

Část druhá – Kniha tajného řádu

(I. až V. kapitola)

2. intermezzo – **Úryvek o stvoření Jli**

(VI. až XI. kapitola)

3. intermezzo – **Dopis zmateného kněze**

(XII. až XVIII. kapitola)

4. intermezzo – **Vaghové a lidé**

Část třetí – Mapa a padlí

(I. až VIII. kapitola)

5. intermezzo – **Odbočení**

(IX. až XIV. kapitola)

6. intermezzo – **Úryvek z mezigalaktického
mírového prohlášení**

(XV. kapitola až XVIII. kapitola)

Epilog

PŘEDMLUVA

Je to jen jedna z variant nekonečných možností.

Vesmír. Veliký, studený, bouřlivý a neúprosný jako Bůh sám. – A jako si pramen vody hledá cestu ke kořenům života, tak i inteligence pátrá po prazákladu svého vzniku v prostoru tak zvláštním a protichůdném. Smíme se prozatím pouze domnívat, kde se vzala neviditelná síla lidského mozku, a s pokorou pomýšlet na okamžik, kdy se poprvé setkáme s entitou podobnou nebo možná dokonalejší, snad ještě nebezpečnější, než je ta naše.

V každodennosti našich rodin, států a společností přirozeně zapomínáme na pomyslnou láhev naplněnou obsahem pozoruhodností, v níž jsme byli stvořeni i my. Vždy, když pohlédnu za jasné letní noci na oblohu plnou hvězd, jako bych vzpomínal na své předky, na domov někde za světelnými humny a volám je pomyšlením v tu chvíli – jen na chvíli – aby mi zjevili tajemství jsoucna. A z téhle touhy vznikají příběhy o jiných světech, o zázracích a velkoleposti, ze které přechází zrak a rozum se vzpouzí nad jejich pomyšlením.

Prosím tedy čtenáře, aby s laskavostí vstoupil do kulis příběhu O mapě času, mezi postavy stejně smyšlené jako možné a přeji mu, aby ta vnitřní představa, kterou nenahradí žádný film, obraz ani trik, byla tou nejbarevnější a nejkošatější představou v celém nekonečném vesmíru.

PROLOG

Samtungové byli poraženi.

Asachul, jejich vůdce a král, se rozpadl v prach a jeho síla se rozplynula mezi tělesy a prostory.

Vesmírem se nesl smích. Doputoval i na planety vzdálené od velkých světů. Tam mnohým pročisl šediny únavy i žalu a navrátil jim třpyt zlatých paprsků zářících v plné životní síle. Smích bylo slyšet v sopečných erupcích, v divokých vichřicích i burácejících vodopádech. – Osvobozující smích! – Ten, který osvěžil všechny tvory. – Někde bylo deset minut po poledni, jinde byla šestiletá noc. Na pár vteřin se každý zasmál.

Byl to okamžik bez válek a smrti, okamžik plný pochopení a všedruhové lásky.

Část první

POSEL ZE SOUSTAVY PAK' EJ

I. kapitola

Nejvyšší samtungská duchovní rada čítala šest bajdalů a sedmého, nejvyššího bagabajdala Ulduzara Galm Rujda.

Sešli se v hlavním městě *Ad* státu *Juchuúm*, ve svatyni chrámového komplexu *GaD DaDa GraD* na úpatí hory *So* planety *Samtung Ura Uz*. *Bagabajdal* Ulduzar Galm Rujd byl starý muž. Pamatoval osmnáct přeletů *Tursovy* komety, což z pozemského hlediska čítalo nějakých sedm set třicet pět let. Měl šestnáct *japů*. To znamená, že měřil něco ke čtyřem pozemským metrům, ale věk jej shrbil, takže velká prošedivělá hlava se ocitala na propadlé hrudi. Ostatní bajdalové byli muži staří něco k třem až osmi přeletům a i postavou byli průměrní, měřili po třech metrech. Ulduzar pokynul, muži se posadili. Chvilí si prohlížel výkvět právě poraženého vesmírného druhu. Tito muži jsou vyvoleni vládnout všem samtungským národům a rasám. *Juchuúm*, *Siaiúm*, *Bagům*. Budoucnost vypadala nepříznivě. Vládychtíví a draví *Samtungové* budou napříště nuceni dodržovat jiná pravidla, než jsou ta jejich přirozená. Budou muset ctít ostatní druhy a pracovat pro udržení mezidruhového míru. V očích *bajdalů* se zračil smutek a ponížení. Nejvyšší promluvil:

„My víme... Já vím, že tato porážka byla nejtěžší. O to více, že byla tak nečekaná, rychlá a zdrcující.“ Jeden z mladších bajdalů podmráčeně přitakal a ostatní zamručeli:

„Ty víš...“ Ulduzar pokračoval:

„To, co přispělo k ponížení *Samtungu*, se ještě nikdy neprojeвило v tak neskutečné síle a následcích. Ani já nevyčetl v řadě prastarých spisů jedinou zmínku o podstatě *Jli*. O jeho mírutvorství, ani válečné síle. V části naší mapy času, kterou se nám podařilo replikovat, není žádný popis *Jli*!“ Při vyslovení toho slova všichni *bajdalové* začali mumlat a mručet. „Není psáno, kde ho najít.“ Ulduzar věděl, jak si získat podporu rady. Jen on znal dalekosáhlý význam mapy času, která byla vlastnictvím vaghské civilizace. Té mnohadrhové civilizace, která se zásadně podílela na porážce *Samtungu* a jeho naprostého odzbrojení. *Bagabajdal* se rozhodl pro velkolepý, leč riskantní plán. Chtěl získat mapu času i s *garpou* (manuálem) a otevřít jejím prostřednictvím brány k silám věčnosti, aby směl konečně ovládnout jiné prostory a druhy. Stařec dokončil myšlenku:

„Vy, *Samtungové Juchuú moué, Bagové, Siaiúové, Gabi a Lubu*, mi přineste mapu času. Vyrvete ji z moci Vaghů... Ať to stojí... co to stojí! Navrátíte tak opět naší rase ztracenou důstojnost! A já potom vyzvu *Jli*, aby zničilo naše nepřátele ještě drtivěji, než tak učinilo s našimi válečníky.“ Muži začali silně mručet a dávali tím najevo svůj souhlas. Tak velké bylo vzrušení a odhodlání účastníků rady a jejího *bagabajdala*.

Členové rady ani sám Ulduzar Galm Rujd ovšem netušili, že Vaghové již z bezpečnostních důvodů rozhodli o úschově mapy, protože se obávali její možné krádeže i zneužití z jiných stran. Teprve když *Samtungové* odhalili vaghský záměr, začala smrtelná honba za poslem, který měl mapu ukrýt.

V jiné části vesmíru, někde na okraji jedné malé sluneční soustavy, stranou mocných proudů, se točí kolem své osy nepatrná modrá planeta, zmítaná vášněmi svých obyvatel. Z hlediska vesmírné říše naprosto zanedbatelný ostrůvek života, neposkytující velkým rivalům prostoru záminku k její kolonizaci. Na jednom z kontinentů planety zvané Evropa stojí staré město, kterému jeho obyvatelé již před mnoha staletími dali jméno Praha.

A zde v polovině dvacátého století lidského věku začal zápas o zachování řady vesmírů a jejich civilizací.

II. kapitola

Noc z jednadvacátého na dvaadvacátého března roku 1951 byla chladná a smutná jako celé město. Nic nebudilo dojem jara.

Pražský knihkupec Fröhller se asi kolem půl třetí ráno probudil s pocitem, že není sám. Jeho malý byt v Thunovské ulici ve druhém poschodí byl studený. Měl na sobě svetr a nohy zabalené do tlustého hadru. Péřová deka povlečená do prosté pytlotviny sice nepropouštěla teplo tak rychle, ale muži se už léta špatně prokrvovaly končetiny. Náhle zbystřil sluch. Opravdu se mu to nezdálo. Někdo klepal na jeho dveře. Téměř zcepeněl. Státní bezpečnost, nová tajná policie sloužící výhradně komunistickému režimu, si vybírala podobný čas pro zatýkání nejraději. V noci je strach, pomocník násilí, mnohem užitečnější. Ve vteřině knihkupci proběhl celý život před očima. Uvědomil si, že celou válku se dobře ukrýval před nacisty a teď ho uvězní bolševici. Snažil se jen domyslet si za co. Že by se v obchodě s knihami v Mostecké ulici našel nějaký protistátní výtisk, který se nepodařilo cenzorům zlikvidovat? Klepání zaznělo mnohem naléhavěji. Nevypadalo to na návštěvu státní bezpečnosti. Ti by udělali daleko větší rozruch a vzbudili by celý dům. Kdo to tedy může být? Odhrnul příkrývku, shodil hadr z nohou a bos došel po dřevěné podlaze ke dveřím, za kterými slyšel hluboké a dlouhé oddychování.

„Kdo je...?“ zašeptal. Nikdo neodpověděl, ale z druhé strany se ozvalo rozhodné zabušení. Fröhller bez váhání otevřel.

Proti vystrašenému knihkupci stál na pavlači podivný muž v dlouhém černém kabátě. I v šeru Fröhller rozeznal rezavé vla-

sy spadlé do čela bledé tváře. Oči vyzařovaly klid. V mohutných rukách s dlouhými prsty držel pouzdro zvláštního tvaru, nepodobné ničemu, co kdy stařec viděl. Když knihkupec vstřebal překvapení, okamžitě se snažil muži vysvětlit, že jde jistě o nějaký omyl.

„To jste se asi spletl... tady... já už spím...“ Ale cizinec, aniž by řekl slovo, mírným pohybem zatlačil Fröhllera do bytu. Dveře se zavřely samy – bez vrzání a bouchnutí. Knihkupec couval až ke kuřáckému stolku, o jehož nohu se zastavil. Místnost se náhle sama od sebe rozsvítila a knihkupec uviděl muže zcela v jasných obrysech. Zmocnil se ho zvláštní stav. Cizinec sice nemluvil, ale on jako by porozuměl tomu, co po něm chce. Bez váhání převzal předmět a pokynul na souhlas. Měl jej uschovat v obchodě s knihami. Už nemyslel na odpor a zapomněl na strach. Zažíval náladu, která se dávno vytratila z jeho vzpomínek. Byla to téměř dětská euforie. Polilo ho příjemné teplo. Sledoval, jak muž vychází na pavlač a bez hluku mizí ve tmě...

... Stařec stál v opět potemnělém bytě ještě dobrých deset minut s otevřenou pusou. Když se konečně probral, pohlédl na pouzdro, které svíral v náručí. Jen na zlomek vteřiny ho napadlo, že by se mohl podívat, co v něm je. Neodvážil se. Nikoliv ze strachu, ale z nějakého přirozeného respektu.

Zpod pohovky vyhrabal zažloutlé noviny a začal do nich podivnou věc balit, aby neupoutal pozornost, až ji ráno ponese do obchodu.